

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๓๒

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๘๘ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๔๙๗

พระราชกฤษฎีกา

ให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมโรคกัณห์

พ.ศ. ๒๔๙๕ (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๔๙๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๗

เป็นปีที่ ๙ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

พระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ ให้ประกาศว่า

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๓๓

เล่ม ๑๑ ตอนที่ ๘๘ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๔๙๗

โดยที่เป็นการสมควรให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมโรคกักกัน
พ.ศ. ๒๔๙๕ ในท้องที่ทุกจังหวัดตลอดราชอาณาจักร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๕ ของรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๔๗๕ แก้ไขเพิ่มเติม พุทธ
ศักราช ๒๔๙๕ และมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุม
โรคกักกัน พ.ศ. ๒๔๙๕ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตรา
พระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกา
ให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมโรคกักกัน พ.ศ. ๒๔๙๕ (ฉบับที่ ๓)
พ.ศ. ๒๔๙๗”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจาก
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันใช้บังคับ
พระราชกฤษฎีกานี้ ให้ใช้พระราชบัญญัติควบคุมโรคกักกัน
พ.ศ. ๒๔๙๕ และพระราชกฤษฎีกากับกฎกระทรวงซึ่งออกตาม

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๔๔ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๔๙๗

ความในพระราชบัญญัตินั้น ในท้องที่ทุกจังหวัดที่ยังมิได้
ประกาศพระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัตินั้น

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ และ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราช
กฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกานี้ คือ
เนื่องจากขณะนั้นปรากฏว่าสินค้าบางประเภทที่ห้ามนำเข้ามาในราช
อาณาจักร ตามพระราชกฤษฎีกาควบคุมการนำเข้าในราชอาณาจักร
ซึ่งสินค้าบางอย่าง (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๔๙๖ และ (ฉบับที่ ๕)
พ.ศ. ๒๔๙๖ ซึ่งห้ามนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยเด็ดขาด แต่ยังมี
จำหน่ายอยู่ในท้องตลาด เพื่อบริษัทการค้าลักลอบนำสินค้าดังกล่าว
เข้ามาในประเทศให้บรรดาสมาชิกของชน จึงได้ตราพระราชกฤษฎีกา
ควบคุมโภคภัณฑ์ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๙๗ ห้ามจำหน่ายสินค้า

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๘๘ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๔๙๗

บางอย่างที่ควบคุมไว้แล้ว แต่เวลานี้พระราชบัญญัติควบคุมโรคภัย
พ.ศ. ๒๔๙๕ ได้มีพระราชกฤษฎีกาให้ประกาศใช้แต่เพียงในจังหวัด
พระนคร จังหวัดธนบุรี และจังหวัดเชียงใหม่ เพียง ๓ จังหวัด ส่วน
จังหวัดอื่น ๆ ยังมิได้ประกาศใช้ เพื่อให้การควบคุมโรคภัยที่
ระบียบเดียวกันทั่วทั้งประเทศ จึงต้องประกาศใช้พระราชบัญญัติ
ควบคุมโรคภัย พ.ศ. ๒๔๙๕ ทั่วทุกจังหวัด ในการนี้ จำเป็นต้อง
ตราพระราชกฤษฎีกา